

INTERJÚ

FISCHER ANDREA

„Eredetileg színésznő akartam lenni...”

Interjú Nádasy Vilmával

Tanév végén, egy fülledt nyári napon ültünk le beszélgetni Vilma érdekes ívű nyelvtanári pályájáról. Arról, hogy miért nem lett se színész, se tanítónő, és anno milyen képtelen indokkal utasította el őt a főiskola fura ura...

Mikor, hol és kitől tanultál angolul?

Az International House Budapest nyelviskolában, 11 éves koromban kezdtem. Ausztráloktól, angoloktól, új-zélandiaktól, de voltak magyar tanárok is.

Iskolában egyáltalán nem?

Nem, iskolában először franciát tanultam. Alsó tagozaton, a Szamuely utcai Általános Iskolában jártam franciára. De nagyon kevés eredménnyel, mert iskolaváltás miatt félbehagytam a franciatanulást. Negyedik

vagy ötödik osztályban kezdtem a kötelező orosz, és gimnáziumban pedig az orosz mellett még olaszt tanultam.

Találkoztál-e anyanyelvűekkel a 90-es évek előtt?

Mindkét szülőm jól tud angolul. Voltak külföldi barátaik, illetve nagy lakásunk volt, ezért sokszor nálunk szálltak meg a vendégek. Sokat találkoztam olyan emberekkel, akik nem tudtak magyarul.

Szüleid hivatása befolyásolta-e a pályaválasztásodat, konkrétan azt, hogy angolnyelvtanár lettél?

Nem hiszem, illetve nem tudom. Az befolyásolta a választásomat, hogy nagyon jól tudtam angolul. Gondoltam, ha az angollal felvételizek, akkor fel fognak venni. Akkoriban indult az ELTE Angol Tanárképző Központ (CETT), és anyám azt mondta, hogy menjek oda, mert nagyon jól néz ki a képzés. Azután kedvtelésből megcsináltam az egyetemi mesterképzést is.

Tudatosan készültél a tanári pályára?

Nem, egyáltalán nem. Eredetileg színésznő akartam lenni, többször is felvételiztem, de nem vettek fel.

Érettségi után mit csináltál?

Érettségi után először aupair voltam majdnem egy évig Londonban. Amikor hazajöttem, nagyon jól tudtam angolul, de mégsem bíztam magamban, hiszen volt az ELTE-nek egy nimbusza. Az ELTE Tanítóképzőbe jelentkeztem először angoltanítói szakra. Oda nem vettek fel, különböző indokokkal. De a lényeg az volt, azt mondták, annyira súlyos beszédhibám van, hogy azzal gyerekek közé nem lehet menni. Azért is mókás, mert a színművészetin ezt soha nem mondták. Te is hallod, hogy nincs beszédhibám, talán az olvasók is elhiszik.

Mennyiben készített fel az egyetem a nyelvtanári pályára?

Száz százalékban, olyan volt az Angol Tanárképző Központ, mint a mesében!

Mire emlékszel?

Mindenre. Az első pillanattól nyelvtanárrá képeztek minket.

Oktatóid közül kire emlékszel?

Mindenkire, de tényleg. Szívesen emlékszem vissza Róna Amira, aki fordítást tanított, nem kimondottan nyelvtanárságot, de iszonyú izgalmas volt. Fordítok néha én is. Aztán Rádai Péter, Bodóczky Caroline, Medgyes Péter. Vagy például Csomay Enikő, aki már 1995-ben, nagyon kezdetleges körülmények között, 'Internet a nyelvtanításban' című kurzust tartott nekünk. Fekete képernyőn, fehérén villódzó betűkkel be kellett gépelni, hogy 'win', a hallgatóknak otthonról betárcsázós internete volt az egyetem szerverére. Nagyon menő volt, le voltam nyűgözve.

Hol kezdted a pályafutásodat végzés után?

Már egyetem alatt is tanítottam. Egyetemistaként, miközben még a CETT-re jártam, az első év után már tanítottam a Novus Gimnáziumban egy csoportot. Tanítási gyakorlatomat a volt iskolámban, az Ady Endre Gimnáziumban végeztem, de közben is volt a Novus. 21 évet tanítottam ott, egy csoda volt, egy álom, de most zárjuk be ezt az alapítványi iskolát. Az utóbbi öt évben a Wesselényi utcai iskola gimnáziumában is párhuzamosan dolgozom. Mind a kettő kicsi iskola, évfolyamonként 1-1 osztállyal. A Novusban akár 20 fős csoportok is voltak, de a Wesselényi utcai iskolában nagyon kevés diákkal foglalkozunk, 4-5 fős kis csoportokban.

Mennyit tanítasz egy héten?

Összességében sok órám van, heti 28–30 órában tanítok a két helyen, elég sokat bírok.

Mi befolyásolja azt, hogy hogyan érzed magad egy iskolában?

Ezt nagyon nehezen tudom megmondani. Igazán még 'egyiskolás' vagyok, majd most fog kiderülni, ha a Novus után keresek másikat. A Wesselényi utcai iskolában nagyon jól érzem magam, nagyon kellemes hely, de nagyon kevés diák van. Nincs sok kihívás, amivel meg kell birkózni. A Novus egy csoda volt, egy álomiskola, ott nagyon remek tanári kar alakult ki. Egy idő után egymást hoztuk.

Mennyit készülsz egy órára, hetente mennyit dolgozol?

Ez attól is függ, hogy mennyire ismerem a csoportot és a tananyagot. Sokat dolgozom, 50–60 órát, készüléssel együtt. Az ember persze újrahasznosít. Annyi rutinom már van, hogy könnyebben tudom hozzáigazítani a diákokhoz a tananyagot, és sok digitális anyagot is használok. Egyszer megcsinálom és megvan, sokkal könnyebb alakítani, változtatni. Szeretek vagdosni, ragasztgatni is, de milyen jó, hogy digitálisan most már magaddal vihetsz mindent, és mindig nálad van. Általában nem egyes órákra készülök, hanem blokkokra. Azután nagyon sok anyagot hoznak maguk a diákok is: látta, hallotta, olvasta, ami tényleg érdekli őket, menet közben érdemes beépíteni.

Mivel tudod inspirálni, lekötni a kamaszokat? Mivel motiválad őket?

Sok iskolába jártam kamaszként, anno az iskolában senkit nem érdekelt semmi. Én is a padra borulva aludtam az óráim felében. Ha megkérdeznéd a volt tanáraitam, mennyire voltam érdeklődő, hát semennyire! Azt gondolom, hogy azért érdekli a tanítványaimat, amit mondok, mert annyira nevetségesen lelkes vagyok, hogy megszánna! Másrészt engem is nagyon érdekel, hogy ők mit mondanak. Nagyon szeretem a tinédzsereket. Nekem azért boldog az életem, mert nem felnőttek között kell eltöltenem a napjaimat. Nem tudok olyan rossz állapotban lenni, hogy ha bemegyek egy csapat tizenéves közé, akkor ne jobb legyen, amikor kijövök, mint amikor bementem. Szerintem ezt megérik. Egy angol kurzus egy nagy általános műveltségi betárazás, amikor később majd azt mondják, 'ja, ez volt az angol könyvben'. Próbálok lépést tartani, hogy a példamondatokat például rájuk szabhassam. Belvárosban lakom, ismerek DJ-ket, a kedvükért elolvasom az *Az éhezők viadalá*-t. Ha a példamondatot ebből veszem, akkor szívesebben megcsinálják. Megpróbálok aközött lavírozni, hogy mi az, ami fontos és érdekes, és mi az, ami őket leköti. Akkor vagyok hiteles.

Hogyan tartod karban a saját nyelvtudásodat?

Sokat olvasok angolul, vagy angol fordításban az olyan nyelvű irodalmat, amit nem tudok eredetiben olvasni. Mindent angolul keresek, mert több a forrás. Fordítok, filmeket nézek, emberekkel beszélgetek.

Mit csinálsz a szabadidődben?

Szívesen hímezek keresztszemest, nagyon szeretek puzzle-ozni, ezek közben rádiót hallgatni, Rádióztam is sokáig, de hallgatni is szeretem. Ja, és minél bonyolultabb cukrászsüteményt sütni.

Hogyan tartasz lépést a digitalizációval?

Igyekszem, és nagyon érdekes, hogy a mai diák ugyan jobban tudja, melyik gombot kell megnyomni, de kapkod. Én viszont sokkal hamarabb átlátok egy-egy oldalt egy programban, mint ő, aki türelmetlen. Érettségim, nyelvvizsgám csak nyomtatott szótárt lehet használni, azaz meg kell tanulni a szótárhasználatot, amolyan bocsánatkérőleg. Ha fordítok, akkor én is megnyitok sok internetes szótárt, de azért ott van nyitva a Lázár–Varga is.

Jársz-e konferenciára, továbbképzésre, milyen terveid vannak?

Kevésbé szervezeten, inkább magánban vagy iskolához kötötten. TÁMOP, HEFOP, nyelvvizsgáztatás, sokat tanulunk egymástól, akár más szakostól is. Azután PhD-zni

szeretnék hamarosan, közoktatásból, beiskolázás, integráció témakörben. Szeretnék tanárképzésben is tanítani. Legyenek jó tanárok, kicsit ebben nyilvánul meg a hazafias tevékenységem.

Szerinted hogy fog kinézni a nyelvtanításunk tíz év múlva?

Fogalmam nincs, attól tartok, hogy ugyanígy. Ha 2020-tól tényleg csak az mehet csak egyetemre, aki B2-es nyelvvizsgaszintet hoz, de az érettségi követelmény ennél alacsonyabb, akkor baj lesz. Ha az új NAT-ban a kimeneti szint B2 lenne, akkor lenne remény. Sokkal többen tudnak angolul, mint régen, de még mindig kullogunk. Jó lenne, ha minél több jó nyelvtanár képződne. Hiszen kevés olyan csodálatos létforma van, mint a tanárság!